

SVERIGES LÄRARFÖRBUND BILDAT — ETT STEG I RÄTT RIKTNING

Fredagen 5 april 1963 var – i varje fall i lärarkretsar – en historisk dag. Då hölls konstituerande kongress med Sveriges lärarförbund, och dagarna dessförinnan hade folkskollärarych folkskollärarynneförbunden fattat definitivt beslut om att deras verksamhet skulle upphöra i och med juni månads utgång i år och från 1 juli omhändertas av det nybildade lärarförbundet.

Frågan om ett samgående mellan de två förbunden har i olika omgångar och i olika instanser aktualiserats sedan början av 1950-talet. Flera utredningar har arbetat, och kongresserna har vid olika tillfällen haft att ta ställning till förslag om sammanslagning. Men inte förrän förra året vann samgåendetanken båda kongressernas fulla gillande. Ett steg på vägen togs emellertid av 1956 års kongresser som beslöt att förbunden från och med 1957 skulle utge en gemensam facklig tidning, förutom Svensk Skoltidning den enda veckotidningen på TCO-området.

Det var 1906 som de kvinnliga folkskollärarna bröt sig ut ur den dåvarande Sveriges allmänna folkskolläraryörening, som anslöt såväl folk- som småskollärare, och bildade sin egen fackliga organisation. Anledningen var att riksdagen samma år beslutat om lönereglering för folkskolans lärare, och det beslutet innebar bl a att de kvinnliga folkskollärarna i lönehän-

seende placerades lägre än sina manliga kolleger trots att likställighet i detta avseende rått mellan de båda kategorierna sedan 1860-talet.

Det dröjde ända till 1947 innan de kvinnliga folkskollärarna uppnådde likställdhet ifråga om lön genom att 1 juli detta år erhålla rätt till sista ålderstillägget.

Samarbetet de båda folkskolläraryförbunden emellan har under senare år vuxit sig allt starkare och bl a tagit sig uttryck i en nästan identiskt lika facklig politik. Den praktiska samverkan har skett genom den gemensamma tidningen, gemensamma uppvaktningar, skrivelser och remissyttranden – samt inte minst genom ett gemensamt uppträdande vid förhandlingsbordet. Det bör i detta sammanhang påpekas att detta samarbete i de flesta fall också innefattat småskolläraryförbundet och övriga till TCO anslutna lärarorganisationer.

Det nybildade lärarförbundet ämnar inte, vilket dess ordförande klart deklarerade vid den konstituerande kongressen, »hissa några nya fackliga signaler». Samgåendet betecknades som en praktisk koordinering av tidigare tillämpade arbetsmetoder. Det tidigare etablerade goda och intima samarbetet mellan de båda folkskolläraryförbunden och småskolläraryförbundet torde därför vara givet i fortsättningen.

Samgåendet mellan folkskolläraryförbunden är inte den enda organisationsförändringen på senare år inom tjänstemannarörelsen. Flera förbund har insett värdet av slagkraftiga organisationer och därför samgått med varandra. Ett intimt samarbete pågår också mellan vissa andra förbund och tycks kunna leda till samgående inom inte alltför avlägsen tid.

Enligt TCOs organisationsplan från mitten av 1950-talet skulle antalet TCO-förbund kunna minskas ganska radikalt. Även om rationaliseringen av den fackliga organisationsfloran går förhållandevis långsamt visar dock tendensen med utökat samarbete, fusioner och samgående i rätt riktning.

I den tidigare nämnda organisationsplanen ingår också bildandet av ett för samtliga TCO-anslutna lärargrupper gemensamt förbund. Spridningen efter 1 juli i år på inte mindre än sex lärarorganisationer inom TCO kan i framtiden inte vara rationell. Större organisationsenheter borde givetvis ha större möjligheter att tillvarata sina medlemmars samlade intressen.

Bildandet av Sveriges lärarförbund måste ses som ett steg i rätt riktning mot det fulla genomförandet av TCOs organisationsplan. Det finns all anledning uttrycka den förhoppningen att fler sammanslagningar av liknande art kommer att ske inom tjänstemannarörelsen under de närmaste åren.